

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:08	20:21	19:20	תל אביב
21:11	20:24	19:18	ירושלים
21:09	20:22	19:21	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מידת הענוה

משה רבינו היה עניו. ענווה - היא לדעת שכל מעלה שיש לך - היא לא שלך. כל הישג שהגעת אליו - הוא לא בזכותך. כל יעד שכבשת - זה לא בגבורתך. בין בהישג רוחני כביר ובין בהצלחה גשמית - פשוטה, ענווה - בהגדרתה - היא ההכרה שאין זה מכח האדם, אלא מתנת שמים. לענווה יש צורות ביטוי רבות, אבל ראשיתה היא בשינוי החשיבה האישית, בחידוד התבונה שכל הישג אינו אישי!

ברגע בו יושב האדם לבדו, והוא עורך את מאזן הצלחותיו והישגיו, כאן מקום הענווה. ענווה היא להבין שהידיים אינן שלי, המוח המבריק הוא לא בגללי, החכמה שיש לי אינה בזכותי, והרגליים בכוח רצתי למרחקים אינן רכושי. כל הישגיי - הכל מתנת שמים. ואני לכשלעצמי - מה אני? מה בורא עולם חכמה? האם אני גיבור לולא קיבלתי כוחות ממעל? האם יכולתי לראות, לשמוע, להחכים, להתעשר ולהתאשר - לולא ה' נתן לי הכל?!

זוהי ענווה, זו משמעותה. הכרה בכך שכל מה שיש לי הוא מאבא שבשמים, הוא נתן לי את הכל. את העניים שרואות למרחוק, את המוח שמעבד מידע, את האוזניים ששומעות, את הידיים שפועלות, את הנשימה שנותנת חמצן. הכל הוא ממנו, אני בסך הכל גוף זעיר, בורג פצפון במערכת. כשם שאני מה שאני - יכולתי להיות מישהו אחר לחלוטין, נטול כל הישג ומאופס מכל הצלחה. מי שעשה את ההבדל - הוא מלך מלכי המלכים, אני פשוט כלום!

ומי שמחדד את התבונה הזו במוחו, מי שמטמיע אותה בתהלוכות חיי - הוא עניו. וענווה - היא נוסחת הפלא המבטיחה הישגים כבירים בכל תחומי החיים, כפי שמגלה הרבינו יונה בפירושו לפסוק 'עקב ענוה יראת השם, עושר וכבוד וחיים'.

(הרב אשר קובלסקי)

כי הם חיינו

מה ההבדל בין אדם שעוסק במקצוע לבין אדם שעוסק בתורה?

לראות ומה לא לראות, מה יוצא מהפה ומה נכנס לפה.

רבי חיים קנייבסקי זצ"ל הגיעו אליו מכל העולם, התייעצו איתו בכל נושא ועניין, וכל דבר הוא ענה, ותשובותיו הדהימו את שומעיהו, מאיפה זה? הוא למד באונברסיטה? הכל מהתורה הקדושה. אשר אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד.

התורה הקדושה נותנת לאדם חכמה בינה ודעת, הכל יש בתורה, כל מה שאתה צריך בעולם תקבל מהתורה הקדושה.

אדם לומד מקצוע, מה יעשה בגיל 90? יספור חרוזים. מישהו יסתכל עליך? ירצו לראות אותך? סבא זקן וטרחן. כבר סיפרתי תחקיר שערכו, על בית אבות בחיפה, אנשים הביאו את ההורים שלהם לבית האבות, מסרו פרטים לא נכונים, ולא חזרו לראותם עוד. כדי שלא יקראו להם חלילה...

מכל העולם היו באים להתייעץ עם מרנן ורבנן שרי התורה, עם הרב אלישיב, הרב כדורי, הרב עובדיה, הרב שטיינמן, ולהבדיל מחיים לחיים מרנן ורבנן שליט"א, מכל העולם באים לקבל עצה ותושיה, ברכה ותפילה, חיזוק וחימום. מכל העולם באים ליהודים זקנים שעברו זה מזמן את ה-90. היכן יש דבר כזה בכל העולם?! התורה הק' מבטיחה לאדם, ומברכת אותו בחיים דשנים גם לעת מצוא, 'עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו'. אבל זקני עם הארץ בגיל מבוגר הם בפנסיה גמורה, פנסיה מהחיים, איש לא רואה אותם. התורה הק' מחדשת את האדם, (תהילים קג) המשביע בטוב עדיך תתחדש כנשר נעורכי. התורה ממחדשת את האדם בכל יום מחדש, בשמחה שבלימוד התורה, בהתלהבות שבת"ת, באור שהתורה מכניסה בו.

לכן כל הבא לשיעור צריך לרקוד, אתה יודע, שאתה יוצא אחרת ממה שבאת, אתה יודע שאתה משנה את עצמך, מעלה את הדרגה שלך יותר ממה שהיית. זה כוחה של תורה, מלבד היותה המצוה הגדולה ביותר, יש לה את סגולת התבלין, להפוך את האדם מבהמה לאדם, מגוף לנשמה, מחומר לצורה! זו סגולתה של התורה היא חיינו ואורך ימינו.

שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בשיבת אור דוד

ש הבדל תהומי, חומת ברזל, בין חיים של אדם ברחוב, בעל מקצוע כל שהוא, לבין מי שהעסק שלו זה "תורה", מי שתורתו אומנותו. כל מקצוע שהוא, איננו אלא אמצעי, מכשיר להשגת כסף וקריירה. המקצוע עצמו אינו מטרה בחיים. אדם שידע שמקצוע פלוני יש ממנו יותר כסף, יותר קריירה, הוא ילך לאונברסיטה, למכללה, ילמד כמה שנים, ויגיע למטרה שלו - כסף. המקצוע איננו מטרה, הוא לא תכלית, בו לא החפץ והרצון, אלא בכסף, בקריירה. לא תמצא לעולם יהלומן בגיל 90, או בכל מקצוע אחר.

אבל בתורה, העסק בתורה הוא מטרה לעצמו, הוא לא תכלית לשום דבר אחר חוץ מלהיות "יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה". אין בן תורה שלומד בשביל כסף, וכי מאלפיים ש"ח לחודש אפשר להחזיק משפחה? אפשר להאכיל ילדים? מי היה הולך ללמוד בכלל?! התורה היא המטרה "כי הם חיינו".

התורה היא אהבת חיינו, היא הטעם בחיינו של בן תורה, בן תורה שלא לומד יום אחד הוא מרגיש מת. התורה הקדושה ממלאה את האדם אושר רוחני וסיפוק עליון, והתורה נותנת לאדם כוחות ועוצמות, לעסוק בה גם בגיל זקנה ושיבה.

מון הרב שך, מעל גיל 100 היה לומד בהתלהבות, הרב כדורי, מעל גיל 100, וכך מרנן הרב אלישיב, הרב שטיינמן הרב וואזנר, ומרנן הרב עובדיה עד קרוב לגיל מאה, זצוק"ל זכותם תגן בעדנו, למדו ועסקו בתורה"ק בחשק בהתלהבות באהבה שאינה יודעת שובע, ואינה מכירה בגבולות.

התורה הקדושה היא המרכז של החיים של היהודי, התנאים והאמוראים, הראשונים והאחרונים צדיקי כל הדורות, האור החיים הק' רבינו יעקב אבוחצירה, הבבא סאלי, וכל אלפי צדיקי וחסידים כל הדורות, זכרון צדיקים וקדושים לברכה. כולם היו דבקים באהבה בשינון ובהגיון בעסק התורה הק' עמלה ושמחתה.

יום שאתה לא לומד תורה אתה מרגיש ריקנות, אתה מרגיש שלא עשית כלום, אתה לא יכול לישון בלילה, מרגיש ריק ורעב. התורה"ק היא הציר המרכזי שלנו כל החיים.

תורה מלשון הוראה, היא מדריכה את האדם 24 שעות ביממה: מה לאכול ומה לא לאכול, מה ללבוש ומה לא ללבוש, עם מי לדבר ועם מי לא לדבר, מה

ההקדשה השבועית

חיים הם אנוש לתקיים אלפי טלמי צארי הפרשה

להצלתהם או לעיני קדושתם

התקשרו עכשיו: 05-04-000-000

לימינו
ידן חיה בת הדס יוסי בן רחל צורי בן רחל דייה בת חוה

לישיב
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחולתנו
אסף בן חיה רועי בן דינה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לילידינו
שלמה בן ג'ון סגילית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

חסד אמיתי בהשגחה פרטית

בשנת תשע"ח נפטר יהודי בשם הרב אהרון מונסונגו זצ"ל. הוא היה הרב של מרוקו. אביו, הרב ידידיה מונסונגו, היה רבה של העיר פאס שבמרוקו, ולימים נהיה רבה של כל המדינה.

כשנכנסו 'אליאנס' (המשכילים) למרוקו, בידעם שאת המבוגרים יקשה עליהם עד מאד לקלקל ולהסיט מדרך קיום תורה ומצוות, ניסו רשעים אלו לפעול כנגד הילדים הרכים, ולקלקל ולהדיח אותם מקיום תורה ומצוות.

הילדים ב'אליאנס' עדיין חבשו כיפות לראשם, אך עשו הצגה שבה הם עשו ליצנות, הם ניסו להראות שלא כדאי לשים כיפה על הראש, אלא עדיף לשים קסקט, בחוץ לארץ פחדו ללכת עם כיפה ברחוב כיון שהגויים היו זורקים עליהם אבנים. עשו הצגה שצוחקים על כיפה ומי שחובש לראשו כובע קסקט- מרוויח.

הרב ידידיה מונסונגו, אביו של הילד אהרון, שמע שעשו הצגה ושהיה שם דברי ליצנות בגנות הכיפה ואמר: "כך מזלזלים במצווה שיהודים עושים?!" הוא החליט שהוא לא ישלח את בנו לתלמוד התורה, ולבנו אמר "מכאן ואילך אתה נשאר בבית!"

הילד אהרון ישב בבית ללא מעש, מנותק מחבריו, ואז אביו הצמיד אליו את הדיין הרב מאיר ישראל שגר גם כן בעיר פאס.

הרב מאיר ישראל למד עמו את כל ההלכות. איזה הלכות? הלכות שחיטה וטריפות, כך במשך שנתיים שלוש הוא למד עמו.

הילד אהרון למד עמו, אך הוא הרגיש שהוא מפספס את ימי הילדות, הוא נשא תפילה ואמר ריבונו של עולם, נכון שאני לומד, עולה ומתעלה, הכל טוב ויפה, אך חסר לי שאני לא נמצא בחברת בני גילי. אני לומד עם אדם מבוגר וחסרה לי העובדה שאני לא נמצא עם בני גילי, כך התפלל הילד אהרון בעיר פאס.

באותה עת כאשר הילד אהרון התפלל בעיר פאס, הקב"ה דאג לו לישועה...

בצרפת בעיר אקסלבן שנמצאת סמוך מאוד לגבול שווייץ, הקים הרב נתן וייל ישיבה לילדים ניצולי שואה שהיו שבורים ורצוצים ולא היה להם חשק ללמוד, אך הוא שכנע אותם וחזק אותם באמונה. סייע לו הרב שמחה וסרמן. הרב נתן וייל מינה את הרב חייקין להיות ראש הישיבה. הרב חייקין היה תלמיד של החפץ חיים בעיר ראדין, הוא ניצל בניסי ניסים מהנאצים.

הרב נתן וייל שימש גם במשרת רב. פנתה אליו אישה עגונה וביקשה ממנו שימצא לה

היתר להינשא. היא בכתה מקירות ליבה, ואמרה לו אני ניצולת שואה, חיפשתי את בעלי אך אני לא מוצאת אותו, למען השם תמצא לי היתר להינשא. הרב נתן וייל חיפש, חיפש, אך לא הצליח למצוא היתר להתיר אותה מעגינותה.

הרב נתן וייל היה רגיל ללמוד גמרא יחד עם פירוש הרי"ף, שמסכם את כל ההלכות על הגמרא. תוך כדי הלימוד הוא מצא ראייה בהרי"ף שאפשר להתיר את העגונה. ליבו התמלא שמחה על כך שהוא מצא היתר להתיר את העגונה. הוא הרגיש צורך גדול מאוד להכיר טובה להרי"ף שבזכות מה שהוא כתב הוא יכול להתיר את העגונה, אך הוא לא ידע מי הם צאצאיו של הרי"ף, הוא ידע שהרי"ף חי לפני 950 שנה והוא היה הרב של העיר פאס ונפטר בגיל 94, היה גדול הפוסקים. גמלה בליבו החלטה- אני אכיר טובה להרי"ף בכך שאני ארבה תורה בעיר שבה הרי"ף היה רב.

הוא כתב מכתב לכבוד הרב הראשי של העיר פאס במרוקו. הוא כתב לו שהוא פתח ישיבה בצרפת הנקראת 'חכמי צרפת', וביקש מהרב שישלח בחורים ממרוקו שילמדו בישיבה בצרפת. הוא יקבל אותם ללמוד בישיבה שלו בלי שום קושי. הרב ידידיה מונסונגו קיבל את המכתב, וביקש מבנו לקרוא מה כתוב במכתב. אמר לו הבן, כתוב שאני מוזמן ללמוד תורה בישיבה בצרפת. הרב ידידיה מונסונגו במסירות נפש החליט לשלוח את בנו בן ה-14 ממדינה למדינה, בלי לדעת מה יקרה איתו, לשלוח למספר שנים שילמד תורה וזהי מסירות נפש גדולה.

ואז הוא שלח אותו לצרפת. תפילתו של הילד אהרון מונסונגו נענתה והוא הגיע לצרפת. בישיבה לא היה מה לאכול, זה היה לאחר השואה, היו מקבלים חתיכת לחם בתחילת השבוע ועם זה היו צריכים להסתדר כל השבוע. לא היה להם מה לאכול. הרב חייקין ראה שבארצות הברית הקימו קרן שקראו לה 'עזרת תורה', הקרן לקחה על עצמה מטרה להקים את קרן התורה מחדש, הם עזרו רק למקום שהקימו ישיבות. הרב חייקין פנה אליהם וכתב להם מכתב שהם הקימו ישיבה, אך הם חששו שהרב חייקין הקים בית לפליטים ולא ישיבה. הם החליטו לשלוח את רבי אברהם קלמנוביץ, ראש ישיבת מיר, שיבוא לבחון אם זה ישיבה אמיתי שלומדים שם באמת תורה או שלא.

רבי אברהם קלמנוביץ נסע וכל הבחורים הגיעו להיבחן כדי שיקבלו את התמיכה. אמרו לאהרון מונסונגו, אתה בחור חדש, רק עכשיו הגעת, אולי כדאי שלא תבוא להיבחן. אך

הוא ראה שכולם נכנסו להיבחן והחליט להיכנס גם כן ולהיבחן. רבי אברהם קלמנוביץ שאל שאלה, ואף אחד לא ידע את התשובה. רבי אהרון מונסונגו מרים את האצבע ומבקש רשות לענות ועונה את התשובה לשאלה. הוא אמר שאת השאלה הזו שואל ה'בית יוסף' ועונה שתי תשובות.

הרב קלמנוביץ שאל עוד שאלה ושוב פעם אהרון מונסונגו אומר לו את השאלה הזאת שואל ה'ט"ו, וכך וכך הוא עונה.

שואל הרב קלמנוביץ שאלה שלישיית, ואז אומר אהרון מונסונגו, את השאלה הזאת שואל ה'ש"ך ומיד עונה את התשובה לשאלה.

אומר הרב קלמנוביץ בהתפעלות, יש לכם בחור צעיר שידוע כל כך הרבה, כזה תלמיד חכם, אני לא צריך לבדוק יותר, ברור לי שזה מקום של תורה ואז ביקש מהקרן שיתנו תקציב לישיבה.

הרב אהרון מונסונגו היה לו ידע גדול ומקיף, בזכות זה שהוא למד עם הרב מאיר ישראל, הרי הוא לא למד זאת בישיבה.

מאז ועד היום הישיבה הזו קיימת כבר 70 שנה, והכל בזכות זה שהרב וייל הכיר טובה להרי"ף והזמין בחורים צעירים מהעיר פאס שילמדו בישיבה שלו, וכך יצא שהרב אהרון מונסונגו עשה חסד עם כל הישיבה ובזכותו הצליחה הישיבה להחזיק את הבחורים בתמיכתה של קרן 'עזרת תורה'.

לומדים אנו מסיפור נפלא זה כיצד הקב"ה סידר בהשגחה פרטית נפלאה. קודם כל אביו של רבי אהרון מונסונגו שלא ויתר כקוצו של יוד על חינוכו של בנו שיהיה על טהרת הקודש והצמיד לו מלמד שילמד עמו תורה. הבן, אהרון מונסונגו שהתפלל להקב"ה מקירות ליבו והקב"ה נענה לתפילתו, הרב נתן וייל שלא חסך שום מאמץ כדי להתיר את העגונה ומצא פתח להתיר אותה ע"י ראייה מהרי"ף, וחיפש איך להכיר טוב לרי"ף שחי לפני 950 שנה ומצא דרך להכיר טובה לרי"ף ע"י זה שייקח בחורים מהעיר פאס (עיר מושבו של הרי"ף) ויאפשר להם ללמוד תורה אצלו בצרפת, ומשם באה הישועה לכל הישיבה, בזכות שהבחור אהרון מונסונגו למד באופן פרטי עם הרב מאיר ישראל הלכות, שרק הוא ידע את התשובות לשאלותיו של רבי אברהם קלמנוביץ, קיבלה הישיבה תמיכה כספית ביד רחבה.

האם מותר להוציא פרחים מאגרסל בשבת? כיצד אפשר לשטוף רצפה בשבת?

שאלה: האם מותר להוציא ולהחזיר פרחים מן האגרסל שיש בו רק מים בשביל להחליף את המים?

כתב הרמב"ם (פ"ח מהל' שבת ה"ב), השורה חטים ושעורים וכיוצא בהם במים הרי זה תולד זורע, וחייב בכל שהוא, והביאו להלכה מרן בשלחן ערוך (ס' שלו סעיף יא). וכתב שם הרמ"א (רבינו משה איסרלש) בהגהה, ומותר להעמיד ענפי אילנות במים בשבת, ובלבד שלא יהיו בהם פרחים ושונים הנפתחים מלחלוחית המים. ברם יש אחרונים שחלקו, שדוקא חטים ושעורים השרויים במים מצמיחים דבר חדש, אבל ורדים ופרחים, אף שנפתח הסתום, אין שם דבר שלא היה מצוי. וכתבו שאין מי שחושש לזה בכל ארץ מצרים ובתימן.

ועוד הביאו האחרונים תשובה של אחד מהראשונים שכתב, שמותר להחזיר ירקות הראויות לאכילה להחזירו למים, ובלולב אע"פ שאינו ראוי לטלטל בשבת, התירו לטלטלו בשביל שלא יכמוש, ושלפי זה גם ענפי אילנות ובשמים שראויים להריח בהם או פרחים שהם לנוי, כיון שאינם מוקצה ומותרים בטלטול, מותר להחזירם למים בשבת.

ומאחרוני זמנינו כתבו, עציץ עם מים שיש בו פרחים הנפתחים, יש להסתפק אם מותר בטלטול, שנדנדו המים גורם לגידולם. אמנם מרן הרב עובדיה כתב, שגם לשיטת המחמירים שמחשיבים את פתיחת הפרח לגידול (ואסור משום תולדה של מלאכת זורע), מ"מ יהיה מותר לטלטל, והטעם הוא משום, שכשהוא מוזז את העציץ אין כונתו על מנת שיתנדנדו המים ויגדלו הפרחים אלא כונתו רק להעביר את האגרסל ממקום למקום, וכיון שאין זה ודאי שאותו טלטול יגרום לגידולם, מותר לטלטל את העציץ.

והנה מרן (ס' תרנד ס"א) מקבלת אשה הלולב מיד בנה או מיד בעלה, ומחזירתו למים, ותוסיף עליו מים אם צריך, אבל לא תחליף מים, ובחול המועד מצוה להחליפם, כדי שישאר לח והדוה. (משנה סוכה מב.). ולפי זה נמצא שעצם החלפת המים אסורה, ולא הותר אלא להחזיר למים.

להלכה, אגרסל שיש בו רק מים ורצים להחליף את המים, אינם רשאים להחליף את המים שבאגרסל, ומכל מקום רשאי להוציא את ההדסים והבשמים או הפרחים ושונים ולהחזירם, משום שהפרחים עשויים להריח בהם או לנוי הילכך אינם מוקצה, ואין בהחזרתם חשש למלאכת זורע. מכל מקום פרחים ושונים שניצניהם סגורים (פירוש, שהפרחים סגורים לגמרי) ועלולים להפתח במים, לכתחלה לא נכון ליתנם לאגרסל שיש בו מים, אבל אם כבר נפתחו השונים והפרחים, מותר ליתנם בשבת במים. ואם יש חשש שיפתחו יותר, המחמיר תבוא עליו ברכה. (חזו"ע שבת ח"ג עמ' כה. הליכות עולם ח"ד עמ' רצא. ילקו"י ס' שח ס"יא)

שאלה: בית שהיה בו שבת חתן ומכח כל האורחים נתלכלכה הרצפה ביותר האם אפשר לשטוף את הרצפה?

כתוב בגמרא (שבת קנא:), מעשה בתלמידו של ר' מאיר שנכנס אחריו לבית המרחץ ובקש להדיח קרקע, ואמר לו אין מדיחין. וכתבו הראשונים שהטעם הוא משום חשש שמא יבוא להשוות גומות בקרקע. (שדרך הוא לישר ולהשוות גומות, ובנין הרצפה הוא. זה תולדה של מלאכת בונה). ואע"ג שמרחץ רצפת אבנים הוא ואין לחוש להשוות גומות, מ"מ יכולים לטעות, שמתוך שידחו קרקע מרוצף ידחו קרקע שאינו מרוצף ומתוך רגילות יבואו להשוות גומות.

והנה מרן הבית יוסף (ס' שלו ס"ג), שאף על פי שהכיבוד (דהיינו לטאטא את הבית) מותר בריצוף, אלו הדברים (שטיפה והשכבת החול על ידי ניפוח וכדומה) אסורין וגזרו בהם, לפי שאין בהם צורך כמו בכיבוד. ועל פי זה כתבו האחרונים שאם הקרקע נתלכלכה, הוי במקום צורך כמו בכיבוד, ואין לאסור במרוצף. ולכן אם התלכלך איזה מקום ברצפה כגון בבוץ וכדומה, רשאית האשה לשפוך מים על אותו אזור ולשטוף אותו, שהרי הוא מקום צורך, ובמקום צורך לא גזרו חכמים.

למעשה, אין מדיחים את קרקע הבית אפילו הוא מרוצף, גזרה אטו שאינו מרוצף, שמא יבא להשוות גומות, ומה שלא גזרו כן בכבוד קרקע מרוצף, משום שהכיבוד הוא נחוץ יותר, ומכל מקום אם רצפת הבית נתלכלכה מותר לשפוך מים על מקום המלוכלך, ולגרוף המים על ידי מגב, שאין בו חשש סחיטה (כגון מגב גומי). (חזו"ע עובדיה ח"ד עמ' מט)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

בקשת עזרה מקצועית

אין ספק שארבעים יום קודם יצירת הוולד מכריזים 'בת פלוני לפלוני' ושכל ענייני הזיווג נקבעים בידי שמים. אין גם ספק שיש מאתנו שנגזר עליהם והתמודד עם בן זוג שאינו מתאים להם – לדעתם. עם זאת, גם כאשר נגזר עלינו לסבול, יש לנו מלוא הזכות לעזור לעצמנו, לחפש דרכים להקל את סבלנו ולהציל את מה שאפשר להציל.

כל זוג נשוי להגיע למבוי סתום ולהרגיש שהגיע הזמן לפנות לעזרה מקצועית או ליועץ נישואין. זה עשוי לקרות, ולמעשה זה אף שכח. עם זאת, נדיר ששני בני הזוג כאחד יסכימו לפנות לעזרה. בדרך כלל אחד מהם מוכן ורוצה ללכת ליועץ, אבל השני מסרב. הסירוב עשוי לנבוע מבושה, מקושי של האדם להודות בעובדה שהוא נקלע למשבר ושאלו לו מושג איך לצאת ממנו, או מפחד שיאשימו אותו במצב.

כאשר הבעיה אנה 'שלום הבית' אלא בעיה אישית שאחד מבני הזוג סובל ממנה והיא מפריעה לתפקוד ולחיים התקינים בבית, כמו במקרה של כפייתיות, עצם העובדה שמצבו של הסובל מן הבעיה היה יכול להשתפר על ידי קבלת עזרה, אבל הוא מסרב לפנות לקבלת עזרה, עשוי לקומם את בן הזוג ולעורר בו קעס רב וכך לגרום בעקיפין לבעיה ב'שלום הבית'. לדוגמה: כאשר בן זוג הסובל מכפייתיות אינו מוכן ללכת לקבל עזרה מקצועית, מכיוון שהוא 'לא מאמין במטפלים...' או מכיוון שאמו אינה סבורה שהוא צריך ללכת, בן הזוג חש את עצמו בדרך ללא מוצא, שהרי בלא טיפול בוודאי אין סיכוי לשנות את המצב.

הדעת נותנת, שבכל בעיה המתעוררת בין בני זוג, זכותו של כל אחד מהם לעמוד על כך שילכו להתייעץ עם גורם מקצועי ובעל ניסיון. כמובן, רצוי להעלות את ההצעה במחשבה תחילה ובתכנון מוקדם, כך שהיא לא תרתיע את בן הזוג ולא תפגע בו. מאחר שאם בן הזוג ייעלב, סביר להניח שהוא יסרב ללכת ליועץ. חשבו על ההבדל בין אמירה מאיימת כמו 'אתה פרא אדם, וכל יועץ שאליו נלך, יסכים עמי!' ובין אמירה רכה כמו 'חבל שנסבול. הרי כל החיים לפנינו. אולי נחפש משהו שיכול לעזור לנו ללמוד איך להסתדר'.

אם למרות הפנייה המושכלת בן הזוג מסרב לפנות ליועץ, מומלץ לבן הזוג שמעוניין ביועץ ללכת לבדו. במצב כזה, חלק מהיועץ יתמקד בשאלה איך להביא ליועץ גם את בן הזוג הסרבן. ואולם גם אם הניסיון הזה נכשל ובן הזוג הסרבן אינו מגיע ליועץ יוכל בן זוגו להפיק תועלת רבה מיועץ שיתמקד בחלק שלו – איך להסתדר לבד ולחיות עם המצב כפי שהוא.

כללו של דבר: איש אינו צריך להמשיך לחיות בגיהינום ובסבל. זכותו של כל אדם באשר הוא לבקש ואף לדרוש שבו זוגו ישתף פעולה ויעשה מה שאפשר כדי לקבל עזרה. אם בן הזוג אינו מאמין בדרך מסוימת, זכותו המלאה שלא להאמין, אבל עליו להציע חלופה שבה הוא מוכן לשתף פעולה. אין שום תירוץ והצדקה שלא לעשות כלום לשיפור המצב ולהמשיך לגרום לבן הזוג סבל, רק משום שלא מתחשק לפנות לעזרה.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

כל מה שאדם עושה לעצמו עושה

נסמכה פרשת התרומה לכהנים לפרשת סוטה! והלא דבר הוא, כמו שכתוב "סמוכים לעד לעולם, עשויים באמת וישר". מתרץ רש"י "אם אתה מעכב מתנות הכהן, חיך שתצטרך לבוא עם אשתך אצלו להביא לו את הסוטה". אם אתה לא רוצה להביא את התרומות לרב לשיבה ולכולל וכדומה, בסוף תצטרך להביא את אשתך לרב!

כמה צריך להיזהר לא לנגוע במעשר! זה לא שלך והכהנים של זמננו אלו עמלי התורה, ולא רק שבת לוי אלא כל מי שעמל בתורה הרי זה נתקדש קדש קדשים, ולכן צריך לחזק את ידם ולתת להם בעין יפה.

סיפר הרב של רעננה הגר"י פרץ, שהוזמן לדבר בבית סוהר בחודש אלול, הגיעו 400 אסירים. ורואים רב עם מגבעת וחליפה שחורה, ולא כל כך רצו לשמוע.

אמר להם הרב בחכמה "באתי לומר לכם שלא רק אתם צורכים סמים, גם אני לוקח סמים!" כולם נמתחו על הכסאות! אמרו לו כפרה עליך כבוד הרב, אולי יש לך משהו בחליפה, באת עם מעיל ארוך, אולי הבאת כמה "אצבעות או מקופלת", אמר להם הרב שכתוב בגמרא (קידושין ל): "ושמתם את דברי אלה" תחלק את המילה ושמתם סם – תם. נמשלה תורה כסם חיים, אמר הקב"ה בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין! אין תרופה נגד יצר הרע אלא לימוד התורה זה הסם האמיתי! אמר להם הרב תראו את הסמים שלקחתם לאן הביאו אתכם, לחומות בטון, וגדר תיל, לדיוטא התחתונה! בנים אתם לה' אלקיכם, בואו תקחו קצת מהסמים שאני לוקח. אם תלמדו שעה תורה בכל יום, יש קונה עולמו בשעה אחת!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

אומר החפץ חיים על התורה שכל התרומות והצדקות שאדם נותן למי הוא עוזר, הוא עוזר לעצמו!

שאתה עוזר ליהודי נראה לך שאתה עוזר לו, אבל במשקפים של התורה אתה עוזר לעצמך.

בחג השבועות קוראים מגילת רות, בועז חשב שהוא עוזר לרות, ובאמת הוא עזר לעצמו, רות חשבה שהיא עוזרת לנעמי אבל התברר שהיא עזרה לעצמה.

כל מה שאדם עושה בחיים לעצמו הוא עושה! כמו שנאמר "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך!"

וכך כתוב (ב"ב יא). ת"ר מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת, הוא פתח את אוצרות המלוכה וחילק לעניים, לא היה קמח ולא פירות.

נאספו עליו בית אחיו ובית אביו ואמרו לו מה אתה עושה, כל מלך אוסף ואוסף, ואבותיך הוסיפו על אוצרות אביהם, ואתה לא רק שלא מוסיף, אלא אתה פותח את האוצרות ומחלקם, מונבז אתה בזבזן!

אמר להם אבותי גנזו למטה ואני גונז למעלה, אבותי גנזו לאחרים ואני גונז לעצמי, אבותי גנזו בעולם הזה, ואני גונז לעולם הבא, אבותי גנזו במקום שהיד שולטת שהרי אפשר לגנוב הכל, אני גונז במקום שאין היד שולטת, אומר החפץ חיים שכל זה נלמד מהפסוק "ואיש את קדשיו לו יהיו", כל התרומות שאתה נותן זה בשבילך שילוח אותך בעולם הנצח. "איש אשר יתן לכהן לו יהיה" מה שאתה נותן לכהנים ולעמלי תורה, נשאר שלך לנצח!

מיד בסמוך כתוב פרשת סוטה, "וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל". למה

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה

קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל ניד המלך

תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212